

LES ESTUDIANTS I EL CONFINAMENT

Irene Cano,
Estudiant de pedagogia i
membre del sindicat Front
d'Estudiants de Catalunya
(Fde)

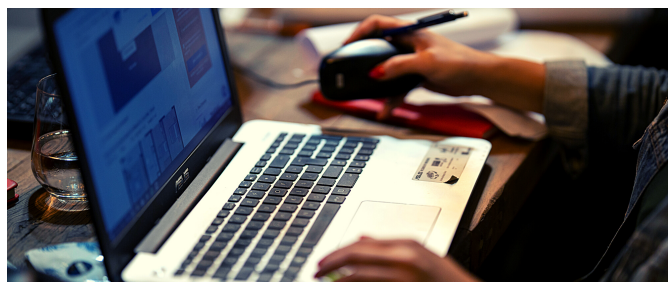

Reconec que he tingut molta sort en aquesta excepcional situació que vivim fa temps. Em dic Irene Cano Zambrana, sóc estudiant de pedagogia a la Universitat de Barcelona i responsable d'institucions del Front d'Estudiant de Catalunya (Fde). He començat aquest curs, sóc a primer, i puc dir que ha estat tota una aventura! Les estudiants vàrem patir un moment de descontrol general el primer quadrimestre, i ara n'estem vivint un altre... Encara que aquest ha esdevingut molt pitjor, sincerament.

Com he dit abans, em considero tota una afortunada. En el meu cas, amb cinc assignatures, només havia de fer dues proves escrites al juny, les altres matèries ja funcionaven amb l'avaluació amb treballs individuals i en grup. Ara, en aquesta situació totalment nova, s'ha considerat suspendre els exàmens que tenia. És a dir, tot depèn del meu treball personal i la dedicació que hi posi a casa aquests mesos. Puc dir que visc molt tranquil·la, l'adaptació per part del professorat ha estat excel·lent. Hi ha molt bona comunicació, les classes online són complicades, però l'esforç de les professores és increïble, i això m'agrada molt. Ha facilitat un munt aquest moment tan complex.

D'altra banda, també haig de reconèixer que, malgrat que jo ho tinc tot resolt i controlat, conec d'altres experiències, a la mateixa carrera, facultat i d'altres facultats, inclòs, arreu de l'Estat que no es permeten viure amb aquesta mateixa tranquil·litat amb què jo visc aquests dies.

No tenen cap pla docent adaptat, no hi ha comunicació per part del professorat, la sensació ha estat d'abandonament total i la resposta general ha estat complicar les proves finals i afegir més contingut a la matèria, com a justificació pel magnífic temps amb què disposa l'alumnat, ara mateix, i el qual permet dedicar-se tot el dia a treballar i treballar sense descansar. És per això què, els laboratoris o les pràctiques d'aquelles carreres de ciències ara han d'elaborar-se des de casa, sense els recursos adequats però amb la mateixa exigència. Els campus virtuals es col·lapsen i els correus no sempre funcionen de la millor manera. I on de vegades, el professorat no respon els missatges de l'alumnat i decideix no adaptar-se per a facilitar tot plegat. Perdoneu-me per l'expressió però, hi ha gent molt fotuda ara mateix. Això comptant només les dificultats acadèmiques i sense tenir gaire en compte les situacions familiars o personals, que també són complicades.

A casa som cinc persones, un pis de 50 metres per a tres estudiants i dos adults, la mare treballa des de casa i el pare ha de sortir a treballar. Encara que com a família tenim un horari establert per tal de seguir una mica una rutina i no descontrolar-nos, és difícil trobar moments per a treballar, concentrar-se i estar tranquil·la, perquè, quan no hi ha soroll a casa, són els veïns i les veïnes les que posen música o estan als balcons o les terrasses perquè els pisos són molt petits i en alguns casos hi conviuen moltes persones, encara que visc a un barri molt tranquil. En aquest aspecte no m'hi puc queixar tampoc, faig tots els àpats al dia i dispo de d'internet i de tecnologia suficient per a poder treballar, però, hi ha estudiants que no poden gaudir d'aquest privilegi, i seguir les classes a distància és realment complicat. Visc a Nou Barris, i sóc conscient de la vulnerabilitat de moltes famílies veïnes ja que, aquest districte és dels més castigats pel coronavirus i té una de les rendes per càpita més baixes de Barcelona.

Però, un aspecte que considero, potser, molt més important és la salut mental. Les dificultats amb què poden viure ara mateix persones amb diversitat, autisme, tda i tdah, depressió, ansietat... i moltes d'altres que no desapareixen tampoc aquests dies i què, compliquen encara més el fet d'estar tancades a casa i entendre tota aquesta situació. Hi penso molt, sincerament.

Ara mateix, com a estudiant universitària, només m'agradaria poder comunicar-me amb totes i cadascuna de les persones que conformen el meu professorat més directe, però, la comunitat educativa en general, i poder explicar la meva situació, en cas que ho necessités. Que hi existís una bona adaptació curricular per a tothom, que totes les facultats decidissin quina avaluació s'oferirà a l'alumnat, amb garanties de manera clara i transparent, és clar. Però, especialment, que hi hagués una consideració per part de totes aquelles que treballen com a docents. Som conscients que és un moment complicat per a tota la comunitat educativa, però, les estudiants som la part més vulnerable, estem perdudes en un mar immens de coneixement i saber, i si no hi existeix un acompanyament basat en l'afecte i la comunicació entre totes, caurem.

I serem nosaltres qui paguem les conseqüències, l'alumnat, sí. I si no treballem en equip, patirem les conseqüències al juny i al setembre. De fet, no descarto la possibilitat que hi hagi una baixa important de les ràtios d'alumnat. Ara mateix hi ha gent que no disposa de beques, i tots els estalvis han estat invertits en la matrícula d'enguany. I en aquesta situació no disposem encara de cap resposta ni mesura per part de la universitat per a solucionar-ho. A més de totes aquelles que ara mateix no poden concentrar-se i organitzar-se a casa, per les diferents situacions familiars o personals, i què l'única solució que hi troben és desmatricular-se de diferents matèries per a poder salvar el curs, la seva situació econòmica familiar i la seva salut mental.

És una situació massa complexa, per a totes, sí, és cert. Però, hem de pensar també en les responsabilitats que cadascuna té, i què, de vegades, hi ha gent que depèn de nosaltres mateixes per a poder seguir endavant, i això s'ha de facilitar, sempre. Ara encara més.

